

Arrest

nr. 141 207 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SOUDANT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 december 2012 het Rijk binnen en diende op 12 december 2012 een asielaanvraag in. Op 6 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meer bepaald uit het district Yushu. Wanneer u 18 jaar was trad u toe tot het klooster. U verbleef er ongeveer 5 jaar. In 2002 besloot u naar India te vluchten. U reisde illegaal naar Nepal waar u zich

registreerde in het reception centre. Vervolgens reisde u verder naar India. U had een audiëntie met de dalai lama in Dharamsala. Daarna reisde u verder naar het Sera klooster in Bylakuppe. U verbleef van 2002 tot 2012 in het Sera klooster. U zou nooit een RC hebben gehad. Omwille hiervan en omdat u wilde terugkeren naar Tibet maar niet over de nodige documenten beschikte besloot u India te verlaten. In december 2012 reisde u met een vals paspoort met behulp van een smokkelaar van India naar Italië. Vervolgens reisde u verder naar België. Op 12 december 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre van Dharamsala, een attest van het klooster, uw green book, een attest van het office of Tibet en twee foto's.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (green book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Sherap Palden, geboren in 1979 en geboren te Yushu district. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. Zo staat er in uw green book dat u geboren bent in Gawa. Volgens uw eigen verklaringen bent u geboren in Yushu (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Jeykundo, de hoofdstad van Yushu, lokaal gekend is als Gawa. De gegevens in uw green book stemmen dus wel degelijk overeen met uw eigen verklaringen. Ook volgens het attest van het reception centre in Nepal bent u geboren in Yushu district.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS p. 2, 3, 4, 5, 6) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2002 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in een klooster in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2002 heeft u tot december 2012 in India verbleven. Van oktober 2002 tot november 2012 verbleef u in het Sera klooster in Bylakuppe. U hebt buiten het klooster geleefd in India en u hebt nooit gewerkt.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. Volgens uw verklaringen kon u geen RC bekomen omdat uw reisdoel in India een audiëntie met de dalai lama was (zie gehoorverslag CGVS p. 8). In 2003 werd de Special Entry Permit (SEP) ingevoerd. Daarin staat aangegeven voor welke reden iemand naar India reist, zoals opleiding, vluchteling, bedevaart of andere redenen. U reisde

echter reeds in 2002 naar India, voor de invoering van de SEP. Op dat ogenblik werd nergens een reisdoel vermeld. Bijgevolg kan dit geen reden zijn waarom u een RC zou zijn geweigerd. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier dat de laatste jaren quasi elke Tibetaan in India over een RC beschikt. Uit de informatie blijkt duidelijk dat zowel de Indiase overheid als de Tibetaanse overheid alles in het werk stellen om de Tibetanen in India te voorzien van de juiste documenten. U kan niet aannemelijk maken dat u geen toegang zou hebben tot deze documenten, zeker gezien uw verblijf in een Tibetaans klooster. U verbleef dus immers binnen de Tibetaanse gemeenschap zodat kan worden aangenomen dat u zich in orde stelde.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrechten opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u niet/nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. Ten eerste werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat u uw vader in Tibet wilt gaan bezoeken. Dit was niet mogelijk vanuit India. U hoopt in België documenten te krijgen waarmee u naar Tibet kunt reizen (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Dit ressorteert echter niet onder de Vluchtelingenconventie en evenmin onder de definitie van de subsidiaire bescherming. Verder verklaarde u dat uw leven in India in gevaar is. Omdat u geen RC zou hebben gehad zou u worden gearresteerd en opgesloten. U zou de rest van uw leven in de gevangenis moeten doorbrengen (zie gehoorverslag CGVS pp. 8, 9). Zoals hierboven reeds werd uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u nooit in het bezit zou zijn geweest van een RC. Voorts stelde u dat er verschillende Tibetanen vermoord zijn door Indiërs. Dit zijn echter vage verklaringen en u legde hiervan echter geen enkel bewijs van voor. Bovendien hebben deze feiten geen betrekking op uw persoon. Ten tweede werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat u in India geen RC hebt. U leefde daar illegaal en vertrok illegaal. Daarom zullen ze u arresteren en opsluiten in de gevangenis (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Zoals gezegd kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u nooit in het bezit was van een RC. Ten slotte werd u gevraagd waarom u geen asiel hebt aangevraagd in Italië. U verklaarde dat u geen kennis had in Italië. U zei tegen de smokkelaar dat u naar een plaats wilde gaan van waaruit het mogelijk is om terug te keren naar Tibet. Hij zei dat u in België na enkele jaren een paspoort zou kunnen krijgen waarmee u dan kunt terugkeren naar Tibet (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dit is geen afdoende argument. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig derde land bescherming vraagt.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij

kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zo wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is (zie gehoorverslag CGVS pp. 9, 10). Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre van Dharamsala, een attest van het klooster, uw green book, een attest van het office of Tibet en twee foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: "3. Verslag van Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, « Chine/inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », renseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013 4. TJC, Tibet's Stateless Nationals II, septembre 2011, p. 14, 16, 17, 47 5. Attestation of Reception Center in Nepa (zie ook administratief dossier)".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het

rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan *“van artikel 1 van de Conventie van Geneva van 28/07/1951 gewijzigd door artikel 1 §2 van het protocol van 31/01/1967 betreffende het status van Vluchtelingen en van artikel 48/3, 48/4 en 48/5 §4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980”*. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de *“Schending van artikel 48 /4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980”*.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker stelt geboren te zijn in Rongpo (Tsosang), Yushu, China (VRC) en in 2002 naar India vertrokken te zijn. Verzoeker weet wat een hukou is en stelt dat zijn familie er een had doch *“ik heb het niet bekommen”*. Verzoeker verklaarde tevens *“Ik had een Chinese identiteitskaart. Ik heb die lang geleden bekommen. Daarna was die verlopen. Ik weet niet waar die nu is. Ik heb ze misschien weggegooid”* (gehoor p. 6). Verzoeker voegt een kopie van een attest van het Reception Center te Kathmandu, waarin staat dat hij afkomstig is van Rongpo, een attest van het Office of the Reception Centre Dharamsala bij, waarin staat dat hij afkomstig is van Yulshul, Dotoe, Tibet, en zijn Green Book, waarin staat dat hij afkomstig is van Kham Gawa. Verzoeker legt tevens een attest van het Bureau van Tibet voor waarin staat dat hij geboren is op 15 april 1979 in Tsokum, Tibet. Verzoeker legt aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor p. 2-6). Indien verzoekers Chinese nationaliteit niet wordt aangetoond middels authentieke identiteitsdocumenten, dan krijgt hij gezien zijn verklaringen op dit punt het voordeel van de twijfel.

2.6. Verzoeker stelt vertrokken te zijn wegens de heropvoedingscampagnes en het feit dat hij geen officieel monnikencertificaat verkreeg in China. Hoewel niet nader geconcretiseerd, kan hieruit een religieuze vervolging worden afgeleid. Daarenboven vertrok verzoeker illegaal uit China en verbleef verzoeker tien jaar in de Sera Jey Monastic University, zodat ook omwille van deze redenen niet uitgesloten is dat verzoeker bij een terugkeer mogelijks in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten kan komen te staan.

2.7. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 2002 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker in China vervolging kan vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.8. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.”

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.9. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.10. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel, die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoekers verweer is dan ook in essentie gericht tegen India, zijn verblijfsstatus in India en terugkeermogelijkheden naar India. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie noch zou een reële bescherming geboden worden aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.13. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”. Uit deze landeninformatie blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoeker er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”).”*

2.14. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India precair en slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat een RC een beperkte geldigheidsduur heeft en op de vervaldatum moet verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC”. Er zijn, zo blijkt uit de toegevoegde informatie, bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Verzoekende partij blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend. Gezien verzoeker een attest van

de Nelen Khang Kathmandu had, een Green Book had en zich als Tibetaan op de hulp van de CTA kon beroepen, kon verzoeker over een RC beschikken, temeer gezien de regularisatiecampagnes en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds 2002 zonder problemen in India verbleef.

2.15. Verzoeker stelt van 2002 tot 2012 in de Sera Jey Monastic University te hebben verbleven. Verzoeker beweert nimmer in zijn leven over enig Indiaas identiteitsdocument te hebben beschikt. Dit kan geenszins overtuigen. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *“Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt”* (zie COI Focus). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Aangaande de bewering dat het RC-beleid slechts gebaseerd is op instructies van de zittende regering, toont verzoeker evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen.

2.16. Er kan gezien de objectieve informatie aldus geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers loutere ontkennen na tien jaar verblijf in India niet in het bezit te zijn van een RC, temeer hij in een klooster verbleef, minstens kan vastgesteld worden dat verzoeker zelf ernstig in gebreke is gebleven de nodige inspanningen te leveren. Verzoekers bewering houdt immers ook een beschuldiging in naar het klooster waar verzoeker verbleef die volgens verzoeker ernstig in gebreke is gebleven nu deze religieuze instelling de verblijfsdocumenten van zijn eigen monniken in orde brengt, desgevallend met behulp van de CTA. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen dat hij geen RC kon bekomen *“vermits hij voor 2003 is aangekomen in India m.o.o. een audiëntie bij Tsaga Tulku”* en *“Het SEP programma (van kracht sedert 2003) laat verzoeker bijgevolg niet toe een RC te bekomen”*, doch dit wordt tegengesproken door de bij het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie temeer verzoeker in India is aangekomen in 2002. Bovendien zou slechts verzoekers zware nalatigheid zijn eigen rechtspositie in orde te brengen kunnen worden vastgesteld. Verzoeker verklaart niet waarom hij geen beroep op de CTA heeft gedaan, die hem volgens de objectieve informatie verder had kunnen helpen, temeer gezien het huidige beleid van de Indische autoriteiten waaruit blijkt dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat *“ik reisde met een geel boekje op naam van Sherup Palden. [Dat is uw naam. Was het uw echt geel boekje?] De smokkelaars hebben dat geregeld. Ik had hen twee pasfoto's gegeven. [Welk visum stond in dat boekje?] Ik geloof een visum voor Italië”* (verklaring 35, zie ook gehoor p. 9). Aldus kan blijken dat verzoeker met zijn (eigen) IC heeft gereisd, wat meteen impliceert dat hij hiervoor een RC op verzoekers naam heeft voorgelegd. Verzoekers verklaringen waar hij stelt niet over een RC te (kunnen) beschikken, komen in het licht van de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, verzonnen voor.

Waar verzoeker nog meent dat *“Het is ook omwille van die redenen dat het CGVS vroeger, zelfs ingeval van RC, de hoedanigheid van vluchteling toekende aan Tibetanen met een RC. Het CGVS ging toen ervan uit dat de op grond van dergelijke verklaringen bekomen RC ter alle tijden kon ingetrokken worden door de Indiase autoriteiten en dat de asielzoeker bijgevolg geen vaste bescherming kon genieten in India.”*, is dit loutere niet-geadstrueerde speculatie nu de commissaris-generaal zijn beslissingen inzake de toekenning van internationale bescherming niet motiveert en die evenmin kan blijken uit de rechtspraak van de Raad, te meer de invoeging van artikel 48/5, §4 Vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde post-

factum verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectieerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.17. Tevens wordt uitdrukkelijk gesteld dat *“Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Aldus kan op basis van de algemene informatie blijken dat de Tibetanen in India in de praktijk een legaal en continu verblijfsrecht genieten, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker kon ongestoord tien jaar lang in India verblijven en studeren. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot de bewering dat hij het slachtoffer is van discriminatie, doch brengt geen concrete en objectieve informatie aan die vermogt hogerstaande conclusies te weerleggen, noch verklaart hij persoonlijke feiten dienaangaande (gehoor p. 8-9). Dat verzoeker middels Belgische papieren terug wil naar Tibet, kan in hoofde van India bezwaarlijk gezien worden als een vluchtelingenrechtelijke vervolging, temeer het Indiase beleid net op de (inter-)nationale bescherming van Tibetaanse vluchtelingen is gericht. Verzoeker heeft India niet verlaten omwille van een asielrechtelijke vervolging. Verzoekers argumenten zijn dus van louter persoonlijke nalatigheid terwijl de Tibetaanse gemeenschap in India op de steun van de CTA kan rekenen.

2.18. De door verzoeker aangebrachte informatie en beweringen vermogen niet deze vaststelling te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.19. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker voldoet hier geenszins aan. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduresgids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653). Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Daarenboven is geenszins aangetoond dat het hier vergelijkbare zaken betreft.

2.20. Verzoeker beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas (discriminatie van Tibetanen, onmenselijke behandelingen, geen gemakkelijke levensomstandigheden), het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het maken van bouteweringen (*“Tibetanen die een diploma behalen in rechten, journalistiek, computertechnologie, ... geraken niet aan het werk, zelfs met een RC”*), maar laat na dit enigszins te concretiseren en geobjectieerde elementen aan te voeren. Verzoeker weerlegt dan ook op dit punt geenszins de conclusies van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoekers loutere beweringen dat hij vervolging dient te vrezzen wegens het indienen van een asielaanvraag, dienen beoordeeld te worden naar verzoekers land van gewoonlijk verblijf. Verzoeker toont geenszins aan dat dit het geval is. Verzoeker is manifest niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.21. Waar verzoekende partij nog inroept dat zij mogelijk het voorwerp kan zijn van refoulement, kan vooreerst worden vastgesteld dat zij ook dit niet eerder heeft gemeld. Aldus kan niet blijken dat verzoekende partij in haar omgeving geconfronteerd werd met een dergelijk probleem of dat zij hierdoor verontrust werd. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement kunnen dan ook niet overtuigen. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.22. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” blijken dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfand een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

2.23. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij nooit over een RC zou beschikt hebben. Bovendien kan gezien verzoekers eigen verklaringen ter zake, evenmin overtuigen dat verzoeker niet over een IC zou beschikken (verklaring 35, zie ook gehoor p. 9). Verzoeker legt tevens ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg en reisdocumenten af. Verzoeker verklaart eerst dat het paspoort op zijn eigen naam stond, doch zwakt dit nadien weer af (verklaring 35, gehoor p. 9). Verzoeker kent beweerdelijk geen andere enkele identiteitsgegevens en verklaart zelfs *“de smokkelaar heeft mij niets gezegd”* (gehoor p. 10). Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoeker geen details kende van het paspoort, is dan ook niet aannemelijk. Per hypothese ziet de Raad evenmin in waarom verzoeker wel een illegale reis zou opzetten, daarbij valse documenten zou aankopen en uiteindelijk 900.000 IR betaalde (gehoor p. 10), maar geen enkele inspanning zou doen om goedkoop legale documenten te verkrijgen, wat in beginsel voor elke in India verblijvende Tibetaan beschikbaar is. Verzoeker is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en zijn onwetende verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van zijn beweringen. In zoverre verzoeker dan ook volhoudt dat hij zijn documenten aan de reisagent heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de Central Tibetan Administration, een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoeker faalt aldus zelf in zijn medewerkingsplicht zodat hij bezwaarlijk ter vergoelijking naar de samenwerkingsplicht kan verwijzen. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing het formuleren van loutere beweringen en persoonlijke vergoelijken en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India.

2.24. Bovendien blijkt uit de COI dat *“alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland India terug binnen te komen met diezelfde IC. (...) Problemen bij het aanvragen van terugkeervisa in de Indiase ambassades werden niet genoemd.”*

2.25. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de*

Cedocommissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.” Verzoekers bewering “In de beslissing of het administratief is echter nergens terug te vinden, dat er voor verzoeker geen risico is om van India teruggestuurd te worden naar China of dat verzoeker toegelaten zou worden op het Indiase grondgebied. (zie supra)” is verder niet ernstig gezien de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

2.26. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.27. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.28. De overige argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.29. Verzoekende partij vroeg de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.30. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK